

Arrest

nr. 112 938 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN BRAGT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 21 december 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 10 juni 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka, en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. In 1995 ontheemde u met uw familie naar Mannar. Sinds 1996 werkte uw vader, die visser was, voor de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE; ook wel Tamiltijgers genoemd). Met zijn boot vervoerde hij goederen vanuit Mannar naar Vidattaltivu. Uw jongere broer vergezelde uw vader daarbij. Tijdens het vredesbestand tussen 2002 en 2006 werkte uw vader als chauffeur voor de LTTE. Hij vervoerde Tijgers van Mannar naar Vanni gebied. Ook hierbij vergezelde uw jongere broer uw vader. In maart 2006, toen het vredesbestand steeds meer ten val dreigde te komen, verliet uw vader Mannar en ging hij naar Vanni gebied. In april 2006 kwamen er militairen naar uw huis. Ze kwamen er informeren naar uw vader. U en uw jongere zus werden met een touw vastgebonden. Uw broer werd in elkaar geslagen. Daarna hebben de militairen het huis in brand gestoken. Uw broer raakte hierbij verbrand en diende twee maanden in het ziekenhuis te blijven. Op 2 juli 2006 kregen jullie telefoon van jullie tante uit Jaffna. Uw oudste zus, die in Jaffna studeerde, was er erg aan toe. Aangekomen in Jaffna bleek ze overleden. Ze zou op straat zijn aangereden door een truck van het leger. Uw broer ging toen tot tweemaal toe naar Vanni gebied op zoek naar jullie vader maar kon hem daar niet vinden. Op 14 oktober 2007 was u samen met uw broer onderweg van de kerk naar huis. Jullie werden tegengehouden door de militairen voor controle. Daarna werden jullie geblinddoekt meegenomen naar het legerkamp in Talladi. Eerst werd uw broer daar meegenomen voor ondervraging. Later kwam hij terug met bloed op zijn gezicht. Daarna werd u meegenomen voor ondervraging. U werd gevraagd waar uw vader was. Toen u zei dat u dat niet wist, werd u in het gezicht geslagen. Nadien werd u toch vrijgelaten. Uw broer bleef echter vastgehouden tot 24 december 2007. In februari 2008 werd uw broer te Mannar opgepakt door de politie van Vavuniya. Met behulp van een advocaat kon hij in april 2008 opnieuw vrijkomen op voorwaarde dat hij zich elke zondag ging aanmelden op het politiekantoor. Nadat hij dit vijf keer gedaan had verliet hij in 2008 Sri Lanka en ging naar Frankrijk. Daar diende hij een asielaanvraag in en kreeg hij subsidiaire bescherming. In september 2009 werd uw jongere zus meegenomen door het leger. Zij werd overgebracht naar de booza gevangenis. Drie dagen later werd ze opnieuw vrij gelaten. Tussen 2010 en oktober 2012 werkte u als medewerker van een advocaat in Jaffna. In de weekends verbleef u in Mannar. In die periode werd u verschillende keren verhoord door het leger omwille van de LTTE activiteiten in het verleden van uw vader en uw broer. Een laatste keer was in oktober 2012. Op 27 november 2012 werden er twee jongens uit uw dorp gearresteerd op verdenking van banden met de LTTE. Uit vrees om zelf opnieuw te worden opgepakt, vluchtte u toen naar Silapam. Vanuit Silapam vertelde u uw broer over uw vrees voor uw leven. Hij bezorgde u het telefoonnummer van een smokkelaar die voor u uw reis voorbereidde. Op 19 december 2012 reisde u met een vals paspoort met het vliegtuig van Sri Lanka naar Italië. Daar werd u opgewacht door twee handlangers van de smokkelaar. Zij brachten u met een auto naar België. Op 21 december 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nationale identiteitskaart, uw militaire identiteitskaart, een gecertificeerde kopie van uw geboorteakte, drie attesten van advocaten, een gecertificeerde kopie van de overlijdensakte van uw zus, een krantenartikel over het overlijden van uw zus, een herdenkingskaartje van uw zus, schooldocumenten; foto's en de beslissing in beroep door de Cour Nationale du Droit d'Asile in de asielaanvraag van uw broer in Frankrijk, waar hem toen subsidiaire bescherming werd verleend.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele manifeste tegenstrijdigheden en tekortkomingen tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, alsook tussen uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de inhoud van de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag. Ten eerste verklaarde u op het CGVS dat de militairen in april 2006, nadat uw vader was vertrokken naar de Vanni, het huis in brand hebben gestoken (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Uit de documenten met betrekking tot de asielaanvraag van uw broer blijkt echter dat hij verklaarde dat de militairen op 20 januari 2002 jullie huis in brand hadden gestoken. Geen van jullie beiden repte hierbij overigens over een ander dergelijk

incident op een eerder of later tijdstip. Ofschoon jullie beiden bovendien stelde dat uw broer daarbij ernstige brandwonden opliep, haalde uw broer ten aanzien van de Franse asielinstanties tevens aan dat bij deze gebeurtenis de militairen zijn zus verkrachtten. Hierover repte u evenwel met geen woord (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10). Ten tweede verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader in 2006 een verklaring moest gaan afleggen en dat hij sindsdien spoorloos is (zie CGVS vragenlijst punt 5). Tijdens het gehoor op het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw vader in 2006 besloot om met de tijgers mee naar de Vanni te gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Hij gaf toen te kennen dat hij af en toe wel zou terugkomen, maar kwam vervolgens nooit terug (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Ten derde legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de dood van uw oudere zus. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw zus werd meegenomen door het leger en dat ze gedood werd toen ze gevangen gehouden werd door het leger (zie CGVS vragenlijst punt 5). Uit uw verklaringen die u aflegde op het CGVS blijkt daarentegen dat het een ongeluk betrof met een truck van het leger (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit blijkt tevens uit de overlijdensakte waarin staat dat haar ruggengraat door een ongeluk is gebroken en dat ze door de schok is overleden (zie groene map). Ten vierde is het opmerkelijk en bevreemdend dat u op DVZ met geen woord repte over uw arrestatie op 14 oktober 2007. U gaf toen enkel te kennen dat uw broer die dag door het leger werd opgepakt (zie CGVS vragenlijst punt 5). Dergelijke tegenstrijdigheden en tekortkomingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is ongeloofwaardig dat u de verdwijning van uw vader nooit hebt aangegeven bij één of andere hulporganisatie. Uw vader vertrok in maart 2006 en sindsdien zou u nooit nog iets van hem hebben vernomen. Het is bevreemdend dat niemand van uw familie actief naar hem op zoek ging met behulp van organisaties die instaan voor het herenigen van families. Volgens uw verklaringen zou u enkel navraag hebben gedaan bij vrienden en bekenden of zij uw vader ooit in de Vanni zouden hebben gezien (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Uw moeder zou niet de hulp van een organisatie hebben ingeschakeld omdat dat een gevaar zou opleveren voor uw vader en de rest van de familie (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dergelijke argumentatie is onafdoende. De vaststelling dat u geen gebruik hebt gemaakt van een hulporganisatie om het lot van uw vader te achterhalen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw vader al sinds 2006 vermist zou zijn. Voorts dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde arrestatie en detentie van uw broer in maart en april 2008 omwille van zijn LTTE verleden tevens overtuigingskracht mist. U haalde aan dat naar aanleiding van zijn toenmalige arrestatie uw broer in de periode februari-maart 2008 drie keer voor de rechtbank verscheen, waarna hij in april 2008 onder voorwaarden werd vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat sinds het mislukken van de het vredesbestand en het hervatten van de oorlog in 2006 de Sri Lankaanse autoriteiten hard optreden tegen aanhangers van de LTTE. Hierbij maken zij sindsdien op grote schaal gebruik van uitzonderingswetgeving en -regelgeving, met name de Emergency Regulations en de Prevention of Terrorism Act, die hen toestaat om verdachten van terroristische activiteiten te arresteren zonder arrestatiebevel en vast te houden zonder aanklacht of proces - en dus ook zonder voorleiding voor een rechtbank- en dit voor langere perioden. Door de vage omschrijvingen van zowel de bevoegdheden als misdrijven kon deze regelgeving zeer ruim worden ingevuld. Zo kon een ontmoeting met een LTTE-lid reeds gezien worden als 'hulp bij het aanzetten tot terrorisme'. Vooral personen verdacht van banden met het LTTE werden onder deze wet- en/of regelgeving vastgehouden. Zij werden vaak vastgehouden in geheime detentiecentra en waren veelal het slachtoffer van ernstige mensenrechtenschendingen, zoals verdwijningen, martelingen en overlijdens in detentie. Dit alles in het achterhoofd is het dan ook verwonderlijk dat uw broer, wanneer hij in februari 2008 op verdenking van LTTE activiteiten wordt opgepakt, tot drie keer toe voor een rechtbank dient te verschijnen en reeds in april 2008 wordt vrijgelaten. Verwacht mag immers worden dat ook voor wat hem betreft de autoriteiten van deze uitzonderingswetgeving gebruik zouden gemaakt hebben. Bovendien vonden deze feiten plaats tijdens het hoogtepunt van de oorlog in Sri Lanka, in een periode dat er door de Sri Lankaanse autoriteiten zeer hard en brutaal werd opgetreden tegen aanhangers van het LTTE. Hier kan overigens nog aan worden toegevoegd dat u er ook niet in slaagde enig officieel document van zijn arrestatie en detentie toen voor te leggen.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is

militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u als familielid van twee LTTE-medewerkers beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart, uw militaire identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De attesten van advocaten die u neerlegde vertonen een gesolliciteerd karakter en hebben bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. De gecertificeerde fotokopie van de overlijdensakte van uw zus, het herdenkingskaartje en het krantenartikel bevestigen de dood van uw zus. Dit wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De schooldocumenten en foto's hebben geen toegevoegde waarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift identiteitsdocumenten, een geboortecertificaat, certificaten middelbare school, een schrijven van notaris S. E., foto's van de begrafenis van de zus van verzoekster, een doodsverklaring van de zus van verzoekster, een overlijdensbericht van de zus van verzoekster, een schrijven van Mr. P. A. P. dd. 16 februari 2010 en certificaten van de opleiding typiste.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij "recente artikels neer omtrent actuele omstandigheden Tamilbevolking Sri Lanka".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster stelt dat *“het CGVS in haar beslissing dd. 10 juni 2013 geen afdoende motivatie geeft, zoals vereist is krachtens de algemene motiveringsverplichting en krachtens de Wet van 29 juli 1991 de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster voert aan dat zij tijdens het verhoor bij het CGVS duidelijk gesteld heeft dat het verslag van verhoor van de DVZ een foute weergave is van wat zij werkelijk in dat verhoor verteld heeft, dat men op het verhoor op de DVZ namelijk zeer snel te werk is gegaan, men niet naar details heeft gevraagd en men overigens een aantal antwoorden blijkbaar fout vertaald heeft en dat verzoekster bij de DVZ niet kon controleren hoe de vertaling ging en het rapport van de DVZ heeft moeten ondertekenen zonder dat het echter aan haar werd voorgelezen.

3.1.1. Verzoeksters verweer vindt geen enkele grond in het gehoorverslag. Nergens blijkt dat verzoekster voorafgaand of tijdens het gehoor op het CGVS gesteld zou hebben dat er fouten zijn gemaakt op de DVZ, laat staan *“Dat men tijdens het verhoor hier begrip voor heeft opgebracht en verklaard heeft hiermee rekening te houden”*. De afgevaardigde ambtenaar heeft er bovendien geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker niet of onjuist zouden worden weergegeven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verklaringen van verzoekster en de vragenlijst in het Tamil werden voorgelezen aan verzoekster en door haar ondertekend, waarbij zij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoekster was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS. Integendeel enkel haar advocaat bracht op het einde van het gehoor nog twee wijzigingen aan inzake de vragen 3.1 en 3.8. om deze in overeenstemming te brengen met hetgeen verzoekster tijdens haar gehoor had verteld. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekers opmerking is aldus een loutere *post factum* ontkenning, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

3.1.2. Het staat verzoekster vrij te bewijzen dat wat zij op de DVZ verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd of dat *“een aantal antwoorden blijkbaar fout vertaald”*. De Raad kan slechts vaststellen dat deze beweringen geen enkele grondslag vinden in het administratief dossier, noch dat haar antwoorden in andere zin kunnen worden uitgelegd. Immers kan de Raad slechts vaststellen dat uit de duidelijke, specifieke en omvangrijke formulering van de antwoorden op de DVZ enkel kan blijken dat dit de weergave is van hetgeen ook werkelijk verklaard werd. Verzoekster verklaarde immers op de DVZ *“Mijn broer werd op 14.10.2007 gearresteerd door het leger. (...) In februari 2008 werd mijn broer opnieuw gearresteerd door de politie, in april werd hij vrijgelaten (...) Toen kreeg ik problemen. Ze zijn te weten*

gekomen dat mijn broer gevlucht was. Ze hebben mij meegenomen voor ondervraging omtrent mijn broer. Mijn zus S. werd ook meegenomen door het leger, voor hetzelfde probleem. Ze werd gedood toen ze gevangen genomen was in het leger. Mijn vader moest ook een verklaring gaan afleggen, dat was in 2006, sindsdien is hij spoorloos" (vragenlijst 3.5). Derhalve kan verzoekster niet ernstig stellen dat zij *"nooit verklaard heeft dat haar vader verdwenen is na een verhoor"* en dat zij *"niet verklaard heeft dat haar zus gestorven is nadat ze door de diensten van het leger was aangehouden; Dat haar verklaring hier wederom verkeerd vertaald is geweest; Dat zij op het DVZ enkel en alleen verklaard heeft dat haar zus gestorven is nadat zij door een legertruck was aangereden"*. Indien verzoekster overigens eerst verklaarde dat haar vader verdwenen was nadat hij een verklaring was gaan afleggen, dan haalt zij zelf de geloofwaardigheid van het incident in april 2006 onderuit aangezien de militairen beweerdelijk net naar hun huis kwamen om de vader te zoeken (gehoor p. 6). Verzoekster is op verscheidene punten ernstig tegenstrijdig, verzonnen, incoherent en ongeloofwaardig.

3.1.3. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er in het *"voorafgaand advies"* op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij *"nauwkeurig, maar in het kort"* de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. Daar waar verzoekster opwerpt dat *"verzoekster op het verhoor niet verteld had dat zij op 14 oktober 2007 aangehouden is geweest, uit tijdsgebrek en omdat de tolk haar vertelde dat zij de details van deze gebeurtenis moest sparen voor het verhoor bij het CGVS"* en *"Dat haar persoonlijke aanhouding dan ook maar een voetnoot in deze gehele gebeurtenis was, omdat zij in Sri Lanka geregeld door de autoriteiten was aangehouden en omdat zij in vergelijking met haar broer zeer snel terug was vrijgelaten"*, merkt de Raad op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, *quod in casu*. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster haar belangrijkste persoonlijke vervolgingsfeit op de DVZ niet vermeld heeft, wat niet aanvaardbaar is. Het feit dat het interview beweerdelijk +/- 25 minuten duurde, vermag geenszins dit te verschonen. Evenmin kan verzoekster voorhouden dat dit interview *"zonder enige vorm van structuur of samenhang"* is verlopen gezien de specifieke opbouw van de vragenlijst die de asielzoeker aanzet om zijn vrees voor vervolging duidelijk te maken. Bovendien blijkt uit verzoeksters gebruikte bewoordingen op de DVZ dat zij wel degelijk het incident duidelijk vermeldt, doch zonder haar eigen betrokkenheid hierbij aan te geven. Dit maakt aldus inderdaad verzoekster betrokkenheid in deze niet geloofwaardig.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging wegens haar familieband met LTTE-activisten geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Indien verzoekster inderdaad verklaarde dat haar broer twee keer naar Vanni is getrokken om zijn vader te spreken, dan kan niet blijken dat de verdwijning van verzoeksters vader onrustwekkend is, temeer verzoekster verklaarde *“Mijn vader moest van de tijgers meegaan naar vanni gebied. Hij wilde daar voor de tijgers blijven werken. Hij zei dat hij met hen meeging en dat hij af en toe wel zou terugkomen. Maar hij kwam nooit meer terug.”* (gehoor p. 9). Indien verzoekster en haar familie hebben nagelaten gespecialiseerde hulporganisaties in te schakelen, dan is dit inderdaad een bijkomende indicator om aan te nemen dat verzoeksters vaders verdwijning geen betrokkenheid impliceert van de Sri Lankaanse autoriteiten, temeer verzoeksters vader verdwenen is in 2006 en verzoekster die lange tijd als juridisch medewerkster tewerkgesteld werd, wel degelijk kan geacht worden te weten dat hierop een nuttig beroep kan worden gedaan, zeker wanneer de tijgers ondertussen al jaren verslagen zijn en deze organisaties speciaal opgericht zijn om de vermisten op te sporen in de nasleep van de Sri Lankaanse burgeroorlog. Verzoeksters verdere overwegingen – voor zover überhaupt al correct – vermogen niet deze vaststellingen te wijzigen, te meer gezien verzoekster en haar familie evenmin enige poging ondernomen hebben om dergelijke organisaties te contacteren.

3.5. Aangaande de door verzoeksters broer aangehaalde feiten, kan worden vastgesteld dat de Franse *Cour Nationale du Droit d’asile* enerzijds oordeelde dat *“Considérant, toutefois, que ni les pièces du dossier ni les déclarations faites en séance publique devant la cour ne permettent de tenir pour établis les faits allégués et pour fondées les craintes énoncées au regard du texte susmentionné; qu’en particulier, l’attestation d’avocat du 16 février 2010, rédigée en des termes qui ne permettent pas de la regarder comme étant un témoignage spontané, n’est pas suffisante à cet égard”* en dat anderzijds verzoeksters broer de subsidiaire bescherming werd toegekend *“Considérant que depuis la victoire incontestée de l’armée sri-lankaise sur l’organisation des Tigres libérateurs de TEelam tamoul (LTTE), la situation dans les régions du Nord et de l’Est du Sri-Lanka ne peut être regardée comme une situation de conflit armé, au sens de l’article L712-1 c) du code de l’entrée et du séjour des étrangers et du droit d’asile; que toutefois, en dépit de la fin des opérations militaires et en l’état des informations disponibles, une personne qui ne remplit pas les conditions de reconnaissance de la qualité de réfugié, est susceptible d’être exposée, en fonction de l’intérêt qu’elle peut présenter pour les autorités sri lankaises dans le cadre de la lutte contre la guérilla du LTTJE, à un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l’article L712 b) en cas de retour au Sri Lanka, notamment dans le cadre des opérations de contrôle menées par les autorités sri lankaises à l’aéroport de Colombo et en raison d’éléments cumulatifs tenant notamment à son profil personnel en lien avec d’éventuelles activités exercées pour le compte du LTTE, de son origine géographique et des circonstances de son départ ; Considérant que M. D. V., qui avait ses centres d’intérêt dans la région de Jaffna, justifie avoir été arrêté et subi des traitements inhumains de la part de l’armée régulière sri lankaise lors d’opérations de lutte contre la guérilla tamoule ; que les nombreuses arrestations et la présence de cicatrices sur son corps ainsi que sa sortie clandestine du territoire sri lankais constituent un ensemble d’éléments cumulatifs qui permet de penser que l’intéressé peut être exposé en cas de retour dans son pays, à une menace grave, directe et individuelle de traitement inhumain ou dégradant, sans pouvoir bénéficier de la protection des autorités sri-lankaises; que, dès lors, il est fondé à, se prévaloir des dispositions relatives à la protection subsidiaire.”*

Indien aldus kan blijken dat de Franse *Cour Nationale du Droit d’asile* aangenomen heeft dat verzoeksters broer door het Sri Lankaanse leger gearresteerd en met geweld ondervraagd werd om het bestaan van activiteiten voor de LTTE na te gaan, dan werd er niet geacht dat alle door hem aangehaalde asielfeiten voldoende waren aangetoond om een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag toe te kennen. Zoals reeds eerder door de commissaris-generaal vastgesteld, evenals door de Franse *Cour Nationale du Droit d’asile*, verandert het gesolliciteerde schrijven van de

advocaat A. P. hier niets aan. Daar waar verzoekster verklaart dat haar broer drie keer is voorgeleid voor de rechtbank in de periode februari-maart 2008 en onder voorwaarden werd vrijgelaten in april 2008, stelt de Raad verder vast dat de door de commissaris-generaal gemaakte vaststellingen terecht zijn en evenmin tegengesproken worden door de *Franse Cour Nationale du Droit d'asile*. Indien de commissaris-generaal overigens vaststelt dat verzoekster ter zake geen document voorlegt, dan is dat omdat zij zelf verklaarde dat haar broer drie maal voorgeleid was voor de rechtbank. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster die van januari 2010 tot oktober 2012 als medewerker (gehoor p. 2) of klerk (verzoekschrift) bij een *Notary Public* heeft gewerkt alleszins door professionele ervaring het belang van juridische documenten en de wijze van hun verkrijging kent. Overigens is verzoekster foutief waar zij beweert dat Vavuniya niet in Vanni-gebied ligt, zodat haar verdere overwegingen, voor zover *überhaupt* al waarachtig, evenmin gevolgd kunnen worden.

3.6. Evenmin is aannemelijk dat verzoekster hierdoor vervolging zou moeten vrezen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken, *quod non*.

Immers haar medearrestatie op 14 oktober 2007 is niet geloofwaardig wegens haar eigen tegenstrijdige verklaringen ter zake. Evenmin maakte haar broer enige melding van haar aanwezigheid (zie *décision Cour Nationale du Droit d'asile*). Tevens wordt vastgesteld dat verzoekster initieel op de DVZ verklaarde nooit gearresteerd te zijn geweest en geen problemen met haar autoriteiten te kennen (vragenlijst 3.1 en 3.8).

Aangaande de brand stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster dit vier jaar later situeerde, in 2006, terwijl haar broer stelde dat dit in 2002 plaatsvond en verzoekster de verkrachting van haar zus niet vermeldde. Evenmin maakte verzoekster hiervan melding op de DVZ. Dergelijke ernstige tegenstrijdigheden en lacunes omtrent zwaarwichtige feiten ondermijnen dan ook de voorgehouden beweringen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift meent dat het jaartal een vergissing was, staat ook dit haaks op haar verklaringen aangezien zij deze gebeurtenis rechtstreeks verbond aan het verdwijnen van haar vader in 2006, noch kunnen verzoeksters slechte herinneringen en het ongebruikelijk karakter van het spreken over seksueel misbruik verschonen dat verzoekster deze feiten niet aanhaalde.

Verzoekster verklaarde verder enkel "*niet meegenomen maar wel lastig gevallen tijdens verhoren van de militairen*", waarbij dit bestond uit "*sommigen betasten mij aan mijn armen en aan mijn haren trekken en dat soort dingen*" en vertrokken te zijn naar aanleiding van een arrestatie van twee studenten (gehoor p. 11). Verzoekster voert aldus geen ernstige, actuele en persoonlijke vervolging aan, temeer zij weliswaar niet meer in Jaffna wilde verblijven, doch "*ik vertelde mijn tante dat ik voorgoed naar Mannar wilde*" (gehoor p. 5).

3.7. Aangaande de dood van haar zus, stelt de Raad vast dat verzoekster op de DVZ verklaarde "*Mijn zus S. werd ook meegenomen door het leger, voor hetzelfde probleem. Ze werd gedood toen ze gevangen genomen was in het leger*" (vragenlijst 3.5), terwijl zij in haar verzoekschrift staande houdt dat zij zou zijn aangereden door een truck van het leger. Ook deze tegenstrijdigheden omtrent duidelijke feiten ondermijnen in zeer ernstige mate de waarachtigheid van de asielmotieven, temeer ook uit de ter gehoor vertaalde overlijdensakte blijkt dat er inderdaad enkel sprake is van een ongeluk.

3.8. Verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren en verdraaien van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van onterechte beschuldigingen naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Daar waar verzoeker overigens meent dat "*zij een goede job had als klerk bij een notariskantoor (stuk 6); Dat zij de zekerheid van deze job heeft moeten opgeven, alsmede haar gezin en*

haar sociale netwerk heeft moeten achterlaten en naar een land is uitgeweken waar zij niemand kent en geen werk heeft", merkt de Raad op dat dergelijke bewering geen bewijs is voor de aanwezigheid en gegrondheid van de voorgehouden vrees en andere vertrekmotieven evenzeer denkbaar zijn. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. Verzoekster legt ter terechtzitting internetartikels neer over de huidige situatie in Sri Lanka. Deze zijn niet vertaald maar bij de Tamil internetartikels 1 tot 20 wordt telkens in één zin de inhoud weergegeven door verzoekster.

3.9.1. Voorop dient te worden gesteld dat tot verzoeksters verwijzingen naar algemene artikels niet volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.10. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en bij het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut rekening wordt gehouden met de door het UNHCR *Eligibility Guidelines* van 21 december 2012 opgesomde risicoprofielen. Er kan worden gesteld dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka thans nog van aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR *Eligibility Guidelines* voor Sri Lanka van april 2009. De commissaris-generaal besloot dan ook correct dat verzoekster persoonlijk op geen enkele wijze aangetoond heeft tot één van deze door UNHCR opgesomde mogelijke risicoprofielen te behoren.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent impliciet in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het volstaat in deze niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). De door verzoekster geciteerde overwegingen uit de *Eligibility Guidelines* vermogen niet verzoeksters individuele asielrelaas aan te tonen.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Indien verzoeksters broer gearresteerd en bij zijn ondervraging mishandeld werd door het Sri Lankaanse leger, dan maakt verzoekster echter niet aannemelijk louter omwille van deze familieband problemen te ondervinden, gezien zij geen eigen vervolging ondervond en evenmin is aangetoond dat haar broer en vader activiteiten voor de LTTE hebben uitgevoerd. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch de door haar neergelegde persartikels volstaan geenszins om de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Verzoekster geeft aan dat de situatie in Sri Lanka nog problemen schept en dat de Zwitserse autoriteiten de repatriëringen van Tamils gestopt hebben in september 2013 naar Sri Lanka, wat verzoekster ook ter terechtzitting herhaalt. Uit het summiere bericht inzake het stopzetten van de terugleiding van Sri Lankanen uit Zwitserland (stuk 1 en 2 neergelegd ter terechtzitting) blijkt dat dit een tijdelijke maatregel was om de situatie van 2 teruggekeerden na te gaan waarover onduidelijkheid bestaat. Tevens blijkt dat, sedert 2011, 153 Sri Lankanen uit Zwitserland naar Sri Lanka gedeporteerd werden en dit geen negatieve gevolgen meebracht.

4.3. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 12 december 2012, niet correct en actueel zijn, waarin volgens de daarin opgenomen richtsnoeren een individuele beoordeling uitsluitend dient te geven over het al dan niet beschikken van een risicoprofiel. Voorts blijkt dat er inderdaad nog sprake kan zijn van mensenrechtenschendingen door het militaire en politieke apparaat in Sri Lanka, doch er is niet aangetoond dat deze systematisch en algemeen verspreid van aard zouden zijn. Integendeel uit het rapport blijkt dat de represaillemaatregelen specifiek betrekking hebben op tegenstanders van het regime, met name diegenen die politiek actief zijn of anderszins een maatschappijkritische oppositierol vervullen (journalisten, politiek geëngageerde studenten, mensenrechtenactivisten...). Verzoekster toont dan ook niet aan dat in Sri Lanka een situatie heerst zoals voorzien bij artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

4.4. Ten slotte stelt de aan het administratief dossier toegevoegde "Subject Related Briefing" van 9 december 2010 inzake *"Terugkeer van Tamil asielzoekers op de luchthaven van Colombo: Procedures"* dat *"Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat de procedures voor Tamils bij terugkeer op de luchthaven in Colombo verzacht zijn. Wie niet als asielzoeker geïdentificeerd wordt, kent in principe geen problemen. Is dat wel het geval, dan is er een controleprocedure die enkele uren duurt. In theorie kan men worden aangehouden als er sprake is van een 'duidelijke' LTTE-affiliatie (...). In praktijk zouden veel Tamils (ook met ETD's, Emergency Travel Document) kunnen passeren zonder ondervraagd te worden. De procedures worden dus niet steeds even strikt toegepast. Hoewel LTTE-affiliatie tot aanhouding kan leiden kan impliciet uit het feit dat er zich geen arrestaties voordoen, worden afgeleid dat er al sprake moet zijn van een robuust LTTE-profiel alvorens men wordt opgepakt. (...) In elke geval kan op basis van de voorliggende informatie geconcludeerd worden dat Tamils niet als groep geïdentificeerd worden bij aankomst op de luchthaven van Colombo. Er moeten vrij zwaarwegende redenen zijn alvorens de luchthavenautoriteiten tot arrestatie zullen overgaan."*

4.5. Zoals blijkt uit voorgaande voldoet verzoekster geenszins aan dit profiel. Integendeel, het beweerdde LTTE-profiel van verzoekster is ongeloofwaardig zodat zij bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou geïdentificeerd worden bij een eventuele terugkeer. Verzoekster kan dan ook allerminst staande houden dat er in haar hoofd objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij haar terugkeer.

4.6. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. De overige documenten worden niet nader toegelicht en zijn van algemene aard en kunnen de Raad niet in andere zin doen beslissen.

4.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK